

Banjo-orkest uit Menen kreeg niet de verdiende belangstelling

De volledige groep uitvoerders onder de bezielde leiding van hun stichter en promotor E.H. Bouckaert. (di)

Even toch hebben wij getwijfeld aan de kulturele belangstelling van onze bevolking: was het mogelijk dat de mensen zich een prestatie als het concert van het Banjo-orkest zouden onthouden omdat uitgerekend die avond de eerste aflevering van « De Heren van Zichem » plaatsvond? Was het mogelijk dat de belangstelling van onze bevolking niet verder ging dan een populair feuilleton, zodat men daarvoor desnoods de grote inspanning die Jeugdclub Kartouchke zich had getroost, wilde kelderden? Wij begrijpen het nu nog niet. Niettemin kon het Banjo-orkest uit Menen, dat onder de quasi-professionele leiding van zijn dirigent E. H. Bouckaert (Rumbekenaar van geboorte) enorme triomfen oogst in

gans Europa (Duitsland, Italië, Zwitserland, Frankrijk), voor een 200-tal mensen het frisse, jeugdige leven oproepen in deels pittige, deels serene liederen.

De groep bestaat uit een veertigtal studenten van 14 tot 20 jaar. Stuk voor stuk begaafde mensen, die aan de liederen het typisch Westvlaams gevoel meegeven, waardoor ze ambassadeurs van ons volk geworden zijn. De meeste werken zijn van de hand van E.H. Bouckaert, of werden door hem bewerkt. Hierbij danken wij speciaal aan « Gij badt op enen berg allene » van Guido Gezelle, dat door de dirigent op kunstvolle manier op muziek werd gezet. We denken ook aan een — zij het minder bekend — lied van Jim Reeves, de koning van

de verrukkelijke Western- en Countrymusic. De arrangementen zijn bijzonder treffend, en geven de melodie meer expressie.

Daar de bezetting hoofdzakelijk bestaat uit typische jazzinstrumenten verwacht de oningewijde zich aan dissonante, eigenaardige muziek. Van bij het eerste akkoord reeds echter blijkt de vloeiende en aangename muziek, die doet denken aan de jeugd, aan jeugdbewegingen. De dirigent is er in geslaagd een harmonie tot stand te brengen tussen zo verschillende instrumenten als banjo's, koper's en saxofonen, fluit en klarinet. Daarbij akkorderen de warme stemmen van de jeugdige zangers, die door hun manier van zingen sterk doen denken aan folksin-

gers. Want niet alleen zuivere banjomuziek werd naar voor gebracht: meestal werden deze instrumenten slechts gebruikt als begeleiding van zang, gitaren, of trompetspel. Hun vibreren gaf een eigenaardig, maar heerlijk cachet aan de frisse melodieën.

Het publiek had op het einde van het recital een hartelijk applaus voor de uitvoerders, die zeker mogen gefeliciteerd worden omwille van hun durf, met dergelijk orkest, en een dergelijke bezetting, op de planken te komen. Een ander verheugend feit: tijdens het recital bemerkten we vooral jonge mensen, waardoor dan nog maar eens aangetoond is dat de jeugd nog niet zo fanatisch hippy is als wel eens beweerd wordt. d.v.l.